

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) B. I., b) F. I. a c) nezletilý M. I.**, zastoupen zákonnou zástupkyní – žalobkyní a), oba státní příslušností X, oba zastoupeni Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-847/ZA-ZA11-ZA17-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a c) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 12. 2019, č. j. 32 Az 18/2018 – 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců advokátu Mgr. Viktoru Klímovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 26 559,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobců nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobci (dále jen stěžovatelé“) domáhají zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) specifikovaného v záhlaví, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovatelům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, o kterou požádali dne 16. 10. 2017.

[2] V řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelka a) uvedla, že jsou turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznávají islám, sunnitskou větev. Spolu s nimi žádá o mezinárodní ochranu i její manžel - otec stěžovatele c). Ve vlasti žili ve městě A. (před odjezdem dům prodali), krátce pak v I. a A.. Vlast opustili společně dne 28. 1. 2017 legálně letecky. V Turecku je pro ně problematické žít, manželovi hrozí uvěznění, jeho

kamaráda již uvěznili. Stěžovatelka by nemohla s dětmi zůstat sama. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že se psychicky necítí dobře. Její mladší syn byl v Turecku operován s nádorem na ruce (v roce 2012) a podruhé těsně před odjezdem z vlasti v lednu 2017. Do roku 2016 žili spokojeně. Následně však její manžel začal mít problémy kvůli provozování svého obchodu se smíšeným zbožím v A., když byli on a jeho kamarád (majitel vedlejšího obchodu) obviněni, že prodávají zboží organizaci PKK. Její manžel se proti tomu ohradil s tím, že nikomu nekontroluje doklady a prodává každému, kdo do obchodu přijde. V červenci 2016 byl manželův kamarád uvězněn. Její manžel byl policií dvakrát vyslýchán. Neví, kdy přesně, ale ví, že poprvé to bylo „před vojenským pučem v roce 2016“ (tj. před 15. 7. 2016) a podruhé po něm. Zadržen byl celou noc i s nejstarším synem. Propuštění byli až ráno. Sama žádné problémy ve vlasti neměla, o politiku se nezajímá, problémy jejího manžela se však týkají celé rodiny, která je na něm závislá.

[3] Krajský soud neshledal žalobu stěžovatelů důvodnou. Uvedl, že stěžovatelé nebyli ve své vlasti politicky ani veřejně aktivní, a proto podle soudu nelze dospět k závěru o jejich pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nebylo prokázáno, že by mohli mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu. Stěžovatelé jsou sice kurdské národnosti, z uvedeného důvodu však v zemi původu žádné vlastní potíže neměli; k této problematice krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině samy o sobě nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. K obecné žalobní námitce týkající se porušování lidských práv a svobod ze strany turecké policie, zneužívání protiteroristického zákonodárství, tvrzení, že v Turecku není zajištěn řádný a spravedlivý trestní proces, krajský soud zopakoval, že vůči žalobcům nebylo v zemi původu nikdy postupováno způsobem, který by bylo možné označit za azylově relevantní pronásledování.

[4] Dále krajský soud nepřihlédl k námitce stěžovatelů uvedené ve „společném vyjádření“, že se žalobce b) – stejně jako jeho otec - v případě návratu do vlasti obává povolání k účasti do válečného konfliktu, jehož se nechce účastnit, a namítá v souvislosti s tím výhradu svědomí jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tato námitka byla vznesena poprvé až v citovaném společném vyjádření ze dne 29. 10. 2019, tedy téměř za jeden a půl roku po podání žaloby a jejím doplnění (29. 5. 2018). Soud proto tuto námitku považoval za nepřípustné rozšíření žaloby.

[5] Ke stěžovateli tvrzené obavě z ekonomických potíží v případě uvěznění manžela stěžovatelky a) krajský soud uvedl, že ekonomické potíže v zemi původu nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považoval krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. Žádný ze stěžovatelů není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Závěr žalovaného, podle kterého při posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace, věku a zdravotního stavu stěžovatelů [žalovaný zhodnotil zdravotní potíže stěžovatele c), který byl ještě v Turecku dvakrát operován s rukou a vzal na vědomí i tvrzení stěžovatelky a) o

pokračování

jejich psychických potížích] neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, krajský soud považoval za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci stěžovatelů. Doplnil, že „*ani v řízení před soudem předložené lékařské zprávy, potvrzující provedené operace v Turecku v případě žalobce c) a kontrolu jeho zdravotního stavu na území ČR (ten je stabilizovaný, žalobce není ohrožen na životě) či zpráva dokládající posttraumatickou stresovou poruchu v případě žalobkyně, nejsou způsobilé uvedeně posouzení zvrátit. Nebylo prokázáno, že by zde zmínění žalobci podstupovali nějaký typ speciální léčby, která by nebyla v Turecku dostupná.*“. Stěžovatelé nadto poprvé uplatnili konkrétní námitky proti neudělení humanitárního azylu s odvoláním na svůj zdravotní stav a nemožnost čerpat zdravotní péči v rámci země svého původu až ve společném vyjádření ze dne 29. 10. 2019. I tuto námitku proto krajský soud hodnotil jako nepřípustné rozšíření žaloby, a proto k ní nepřihlížel.

[6] Co se týče naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 28 zákona o azylu, ve spojení s § 14a a § 14b téhož zákona, krajský soud se přiklonil k závěrům žalovaného, že stěžovatelům v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Také se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatelé mohou v případě obav z bezpečnostní situace v místě svého bydliště využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné klidnější oblasti Turecka; z jejich výpovědí je zřejmé, že tak v minulosti také učinili. Ke stěžovatelům namítané povinnosti soudu k *ex nunc* posouzení nových skutečností, tj. vojenské operaci tureckých vojsk na hranici se Sýrií z počátku října 2019, krajský soud pouze odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 - 46, v němž byla zhodnocena aktuální situace v Turecké republice, a uvedl, že neshledal žádný důvod k tomu, aby se od tohoto zhodnocení odchýlil. Následně uzavřel, že obava stěžovatelů z návratu do vlasti není v tomto směru důvodná, a že neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování stěžovatelů do země jejich původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

II. Kasační stížnost a následná vyjádření

[7] Stěžovatelé podali proti rozsudku krajského soudu obsáhlou kasační stížnost, ve které požadovali, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek změnil tak, že rozhodnutí žalovaného se zrušuje a ukládá se mu za přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) udělit stěžovatelům azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Případně navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.

[8] Stěžovatelé (kromě námitek ohledně institutu nepřijatelnosti blíže rozebraných v odst. 15) namítali, že krajský soud pochybil při výkladu právní otázky, zda může být právní postavení uprchlíka [odpovídající azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu] založeno na příbuzenství k osobě která je pronásledována z azylově relevantních důvodů. Podle stěžovatelů nelze oddělovat hrozbu pronásledování ve vztahu k manželovi stěžovatelky a) a zbytku rodiny.

[9] Další část kasační stížnosti pak obsahovala námitky ve vztahu k potenciálnímu výkonu vojenské služby žalobce b). Vůči tomuto žalobci však bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 3 Azs 28/2020 – 94 řízení o kasační stížnosti zastaveno, proto se Nejvyšší správní soud těmito námitkami nemohl zabývat.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se ztotožnil. Podle jeho názoru byla tato rozhodnutí vydána v souladu se zákonem. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, pokud ji neodmítne jako nepřijatelnou.

[11] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelé zejména uvedli, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 Azs 28/2020 - 95, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného a rozsudek krajského soudu ve věci manžela stěžovatelky a) plyne, že nelze akceptovat závěr žalovaného, podle kterého manžel stěžovatelky a) v zemi původu nehrozí pronásledování, neboť v této věci není pravomocného rozhodnutí, jímž by byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany vyřízena. Dodali, že „*jak se uvádí v bodu 16 tohoto rozsudku, žalovaný při svém rozhodování nevycházel z obsahu spisového materiálu a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tento důvod kasační stížnosti uplatňují i stěžovatelé.*“ Rovněž poukázali na to, že výrok napadeného správního rozhodnutí o neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu byl založen právě na tom, že žádost manžela stěžovatelky a) byla žalovaným zamítnuta.

[12] V dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatelé předložili další zdravotní dokumentaci týkající se psychického stavu stěžovatelky a), a rovněž jejího zdravotního stavu (vzniklé poškození ledvin v důsledku nikoli řádného vyléčení dříve prodělaného TBC v Turecku), který jí v současné době neumožňuje vycestovat z ČR.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Dříve, než se mohl Nejvyšší správní soud zabývat námitkami uplatněnými v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „*[j]estliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“ Výkladem institutu přijatelnosti se zdejší soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. Stejně tak nedospěl k závěru, že by se kasační stížnost dotýkala právních otázek, na které by ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu neposkytovala dostatečnou odpověď, které by tato judikatura řešila rozdílně, či které by svědčily pro odklon od této judikatury.

[15] Stěžovatelé v kasační stížnosti (jak bylo již uvedeno výše) předně zpochybnili samotný institut nepřijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany ve smyslu

pokračování

§ 104a odst. 1 s. ř. s., který je podle jejich názoru jedním z nástrojů, které v České republice komplikují možnost cizinců dosáhnout udělení mezinárodní ochrany, a také je diskriminační, neboť je uplatňován pouze vůči jedné skupině stěžovatelů. Přijatelnost kasační stížnosti pak odůvodnili zjištěným rozporem v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkajícím se otázky *ex nunc* soudního přezkumu azylových rozhodnutí ve vztahu k přímé aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Poukázali také na skutečnost, že krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by jim umožnil se s ním před vydáním rozhodnutí seznámit. Zdůraznili rovněž specifický případ žalobce b), který uplatňuje výhradu svědomí pouze vůči válce se Sýrií, a to, že se krajský soud nezabýval hrozbou jejich pronásledování do budoucna. Dále namítali, že krajský soud pochybil, když újmu hrozící manželce stěžovatelky a) nepromítl do úvah o jejich pronásledování.

[16] K argumentaci stěžovatelů týkající se samotné podstaty institutu nepřijatelnosti podle § 104a s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí následující. Již v rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 – 67, zdejší soud uvedl, že „*Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení právního systému.*“ Nejedná se tedy v žádném případě o snahu diskriminovat žadatele o mezinárodní ochranu, nýbrž o snahu přinést stěžovatelům spravedlnost v reálném čase, a to při zachování jejich práv a také podstaty Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kasačního, jehož primárním úkolem je výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud se přitom vždy zabývá individuálními okolnostmi toho kterého případu a ve většině věcí usnesení vydaná ve smyslu § 104a s. ř. s. taktéž podrobně odůvodňuje (minimálně odkazem na příslušnou judikaturu), a to nad rámec povinnosti stanovené mu v citovaném ustanovení. Nelze tak dospět k závěru, že by institut nepřijatelnosti žadatelům komplikoval možnost udělení mezinárodní ochrany, či popíral jejich procesní práva. V tomto směru lze také poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. III. ÚS 2937/07, v němž Ústavní soud připomněl, že „*při soudním přezkumu správních rozhodnutí je ústavně konformní i to, že v některých případech je definitivně rozhodováno bez připuštění opravného prostředku.*“

[17] Pokud jde o argumentaci stěžovatelů týkající se *ex nunc* přezkumu, jejich neseznámení s rozsudkem zdejšího soudu a specifika případu žalobce b), tou se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť tato se dotýkala výhradně situace žalobce b), vůči němuž bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno.

[18] Tvrzení, že krajský soud nepromítl újmu hrozící manželce stěžovatelky a) do úvah o pronásledování stěžovatelů pak Nejvyšší správní soud neshledal pravdivým, neboť jak žalovaný, tak i krajský soud posuzovali případ stěžovatelů s přihlédnutím k postavení a ke skutkovým okolnostem případu manžela stěžovatelky a). Ostatně jinak by to ani nebylo možné, neboť veškerá argumentaci stěžovatelů v projednávané věci je odvozena právě od tvrzené hrozící újmy manželce stěžovatelky a). Stejně tak nelze stěžovatelům přisvědčit v tom, že by se krajský soud nezabýval hrozbou jejich pronásledování do budoucna. K tomu je nutno nejprve poznamenat, že v žalobě stěžovatelé v tomto směru nijak neargumentovali. Avšak i přesto lze konstatovat, že důvody zamítnutí žaloby uvedené krajským soudem nebyly omezeny pouze na minulost, neboť krajský soud se

vyjádřil jak k možné hrozbě pronásledování stěžovatelů v případě jejich návratu do vlasti, tak i k budoucím konsekvencím týkajícím se jejich zdravotního stavu.

[19] Co se týče obecných námitek stěžovatelů týkajících se jejich kurdské národnosti, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v nedávné době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku například usneseními ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46, či ze dne 7. 11. 2019, 2 Azs 75/2019 - 46. Již dříve tento soud „dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona“. Vyjádřil se i k tvrzením o tom, že „po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování“, kdy uvedl, že obavy z pronásledování by případně mohly být namísto u politicky aktivně činných osob, respektive u osob zapojených do neúspěšného státního převratu (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále soud konstatoval, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46).

[20] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že situace ohledně dodržování základních lidských práv v Turecku je problematická a vyžaduje pečlivé zvážení individuálních okolností každého jednotlivého případu. V nyní projednávané věci však neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše citované judikatury odchýlit; ta neplyne ani z tvrzení samotných stěžovatelů, ani ze zjištění žalovaného. Stěžovatelé nebyli v Turecku nikdy sami politicky aktivní ani se nesetkali s jakýmkoli problémy přímo ve vztahu k jejich osobám. Nejvyšší správní soud samozřejmě nepřehlédl důvody zrušení rozhodnutí žalovaného ve vztahu k manželu stěžovatelky a), obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 Azs 28/2020 - 95, nicméně vzhledem ke skutečnosti, že veškeré obavy stěžovatelů jsou odvozeny právě jen od případu manžela stěžovatelky a), nelze důvody tam uvedené považovat v nyní posuzované věci za rozhodné pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti, či dokonce možnosti poskytnutí mezinárodní ochrany stěžovatelům, s výjimkou ustanovení § 13 zákona o azylu.

[21] V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, kde v obdobné věci soud uvedl: „Skutečnost, že matka stěžovatelky se svojí žalobou u krajského soudu uspěla a správní orgán je ve vztahu k její žádosti o mezinárodní ochranu povinen pokračovat v řízení (v intencích zrušovacího rozsudku), totiž z hlediska přezkumu prováděného krajským soudem nemůže sama o sobě obstát a nelze ji považovat za relevantní důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany rovněž v případě stěžovatelky. Teprve byla-li by matka nezletilá stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.

pokračování

[22] *Ostatně v tomto smyslu jsou také koncipovány obě formy mezinárodní ochrany, a sice azyl za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) a doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu), dle kterých se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, resp. rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele, udělí azyl, resp. doplňková ochrana, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu, příp. doplňkové ochrany. Udělení některé z forem mezinárodní ochrany nezletilé stěžovatelce podle § 13 či § 14b zákona o azylu by proto bylo v souzené věci možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany její matce, jež by představovalo novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého je jinak opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, ledaže cizinec uvede nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*

[23] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že nikterak nezlehčuje pozici stěžovatelů a chápe jejich obtížnou situaci. V projednávaném případě však nemá jinou procesně korektní možnost, než kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. Současně však upozorňuje, že vzhledem k vývoji případu manžela stěžovatelky a) a stěžovateli uváděnými azylovými důvody, které se vážou výhradně na jeho situaci, jim zůstává zachována možnost podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v rámci jejíhož posouzení bude žalovaný povinen přihlídnout k výsledku řízení manžela stěžovatelky a) a rovněž k nově nastalým a aktuálním skutečnostem týkajícím se samotných stěžovatelů, především ohledně jejich zdravotního stavu.

[24] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[25] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatelům a) a c) ustanoven zástupcem advokát Mgr. Viktor Klíma (viz výrok II. usnesení ze dne 28. 2. 2020, č. j. 3 Azs 28/2020 – 40). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10, ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 6 x 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání čtyř písemných podání ve věci samé (doplnění kasační stížnosti, replika k vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření, replika k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti a druhé doplnění kasační stížnosti) a další poradu s klientem přesahující jednu hodinu, a částkou 1 550 Kč za sepsání návrhu na vydání předběžného opatření; a dále částkou 1 800 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů ve výši 6 x 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Výše odměny tedy činí 21 950 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku představující tuto daň. Celková částka 26 559,50 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náhradu cestovních výdajů za cestu na další poradu s klientem Nejvyšší správní soud advokátovi nepřiznal, neboť advokát tyto náklady žádným způsobem nedoložil, a nadto z jím vytvořeného „Vyúčtování pracovní

cesty“ vyplývá, že k cestě užil železniční průkaz s roční platností. Stejně tak Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátovi žádnou odměnu v souvislosti s tím, že byl ustanoven opatrovníkem stěžovatele b) z důvodu jeho neznámého pobytu, neboť ve vztahu k této skutečnosti advokát neučinil žádný úkon právní služby. Nejvyšší správní soud dále neshledal důvod k tomu, aby ustanovenému zástupci zvýšil odměnu ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť advokát tento svůj návrh nepodpořil žádnými konkrétními pádnými argumenty, které by toto zvýšení ospravedlnily.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. ledna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu